

Republika Hrvatska
Prekršajni sud u Osijeku
Osijek

KU	27-11-2018	OSJEK
22	17767	

Broj: Pp 4. G-863/18-7

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Prekršajni sud u Osijeku po sucu Dragici Mitrović, uz sudjelovanje Marije Bokun, kao zapisničara, u prekršajnom predmetu protiv I. okr. Kliničkog bolničkog centra Osijek, kao pravne osobe i II. okrivljenika Vatroslava Šerić, kao odgovorne osobe u pravnoj osobi, zbog prekršaja iz čl. 229. st. 1. toč. 16. i st. 2. Zakona o radu, pokrenutog po optužnom prijedlogu Ministarstva rada i mirovinskoga sustava, Inspektorata rada, Područnog ureda Osijek, Službe za nadzor radnih odnosa, Klasa: 116-02/18-01/319, Urbroj: 524-10-05-01/8-18-48 od 4. rujna 2018., nakon završenog žurnog postupka, 25. listopada 2018.

presudio je

Na temelju čl. 182. toč. 2. Prekršajnog zakona („Narodne novine“ broj: 107/07, 39/13, 157/13, 110/15 i 70/17)

I. okr. pravna osoba **KLINIČKI BOLNIČKI CENTAR OSIJEK**, sa sjedištem u Osijeku, J. Huttlera 4, djelatnost: zdravstvo, MBS: 030000889, OIB: 89819375646, broj žiro – računa HR1210010051863000160 pri Državnom proračunu, prekršajno nekažnjavana, vodi se drugi prekršajni, a niti kazneni postupak protiv iste i

II. okrivljeni Vatroslav Šerić, OIB: 52002224457, rođen 28. 09. 1963., s prebivalištem u Osijeku, Hrvatske Republike 17-a, državljani RH

oslobađaju se od optužbe

I. okr. kao poslodavac i II. okr. kao odgovorna osoba u pravnoj osobi I. okr.

da bi u Zavodu za kliničku laboratorijsku dijagnostiku u Osijeku, Josipa Huttlera 4 u razdoblju od 01.01.2016. do 31.12.2016. prekovremeni rad radnika Željka Debeljak, Blaženke Dobrošević, Sanje Mandić, Marije Milić, Ksenije Paradinović, Jasne Pavela, Ivane Sarić, Ivane Sikora, Ive Lukić, Ivane Marković, Tare Rolić, Ines Šahinović, Štefice Klisurić, Lidije Buljubašić, Božane Čunović, Mirele Florijančić, Ljiljane Hanižjar, Silvije Jukić, Vesne Kuić-Vadlja, Marice Lukačević, Anđeline Miloloža, Silvije Osvald, Sanele Petrović, Sonje Prisuda, Božidara Stojanac, Zore Šolak, Dijane Varganović, Branke Wertheimer, Josipa Agatić, Danijele Borbaš, Zdenke Danko, Valentine Grbeša, Ane Kiš, Nikoline Kordelj, Klaudije Kukuć, Jasne Kukolj, Anete Majer, Veronike Petrović Dumančić, Katarine Rančić, Snježane Semeš, Blaženke Varga i Matea Žvorc trajao duže od 180 sati godišnje, budući su u obuhvaćenom vremenskom razdoblju radnici Željko Debeljak radio 536 sati prekovremeno, Blaženka Dobrošević radila 584 sati prekovremeno, Sanja Mandić radila 664 sati prekovremeno, Marija Milić radila 567 sati prekovremeno, Ksenija Paradinović radila 504 sata prekovremeno, Jasna Pavela radila 568 sati prekovremeno, Ivana Sarić radila 664 sati prekovremeno, Ivana Sikora radila 561 sat prekovremeno, Iva Lukić radila 712 sati prekovremeno, Ivana Marković radila 361 sat prekovremeno, Tara Rolić radila 415 sati

prekovremeno, Ines Šahinović radila 624 sata prekovremeno, Štefica Klisurić radila 216 sati prekovremeno, Lidija Buljubašić radila 350 sati prekovremeno, Božana Čunović radila 304 sata prekovremeno, Mirela Florijančić radila 248 sati prekovremeno, Ljiljana Hanižjar radila 384 sata prekovremeno, Silvija Jukić radila 352 sata prekovremeno, Vesna Kuić-Vadlja radila 368 sati prekovremeno, Marica Lukačević radila 408 sati prekovremeno, Anđelina Miloloža radila 320 sati prekovremeno, Silvija Osvald radila 243 sata prekovremeno, Sanela Petrović radila 425 sati prekovremeno, Sonja Prisuda radila 401 sat prekovremeno, Božidar Stojanac radio 358 sati prekovremeno, Zora Šolak radila 395 sati prekovremeno, Dijana Varganović radila 400 sati prekovremeno, Branka Wertheimer radila 248 sati prekovremeno, Josip Agatić radio 424 sata prekovremeno, Danijela Borbaš radila 424 sata prekovremeno, Zdenka Danko radila 360 sati prekovremeno, Valentina Grbeša radila 183 sata prekovremeno, Ana Kiš radila 384 sata prekovremeno, Nikolina Kordelj radila 219 sati prekovremeno, Klaudija Kukić radila 368 sati prekovremeno, Jasna Kukolj radila 376 sati prekovremeno, Aneta Majer radila 360 sati prekovremeno, Veronika Petrović Dumančić radila 374 sati prekovremeno, Katarin Rančić radio 352 sata prekovremeno, Snježana Semeš radila 357 sati prekovremeno, Blaženka Varga radila 352 sata prekovremeno i Matea Žvorc radila 360 sati prekovremeno,

dakle, da bi rad imenovanih radnika trajao duže od 180 sati godišnje

čime bi postupili suprotno odredbi čl. 65. st. 4. Zakona o radu ("Narodne novine" broj: 93/14), kažnjivo po čl. 229. st. 1. toč. 16. i st. 2. cit. Zakona

Na temelju čl. 140. st. 2. Prekršajnog zakona, troškovi vođenja prekršajnog postupka padaju na teret proračunskih sredstava suda.

Obrazloženje

Ministarstvo rada i mirovinskog sustava, Inspektorat rada, Područni ured Osijek, Služba za nadzor radnih odnosa, podnio je optužni prijedlog, Klasa:116-02/18-01/319, Urbroj: 524-10-05-01/8-18-48 od 4. rujna 2018., protiv I. okr. pravne osobe Klinički bolnički centar Osijek i II. okr. Vatroslava Šerić, kao odgovorne osobe u pravnoj osobi, zbog prekršaja iz čl. 229. st. 1. toč. 16. i st. 2. Zakona o radu.

U pisanoj obrani I. okrivljena pravna osoba prije svega ističe kako ne osporava činjenično utvrđenje za prekršaj koji mu se stavlja na teret optužnim prijedlogom. S obzirom na prekršaj iz optužnog prijedloga u svoju obranu navode da se na KBC Osijek kao zdravstvenu ustanovu, glede organizacije rada primjenjuju se odredbe Zakona o zdravstvenoj zaštiti i Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja. Sukladno čl. 162. st. 1. Zakona o zdravstvenoj zaštiti, zdravstvene ustanove u mreži javne zdravstvene službe obvezne su neprekidno pružati zdravstvenu zaštitu, radom u jednoj, dvije ili više smjena, pomakom radnog vremena, pripravnosti ili dežurstvom u skladu s potrebama stanovništva i oblicima pružanja zdravstvenih usluga. Zbog nedostatka kadra, odnosno liječnika i medicinskih sestara/medicinskih tehničara, nije moguće osigurati kontinuitet pružanja zdravstvene zaštite kao zakonske obveze drugačijim rasporedom rada. U tom smislu, čak i da takav rad nije dozvoljen odredbama Zakona o zdravstvenoj zaštiti i Kolektivnim ugovorom, takva organizacija rada, koja podrazumijeva prekovremeni rad liječnika i medicinskih sestara/medicinskih tehničara (odnosno zdravstvenih radnika općenito), predstavlja postupanje u krajnjoj nuždi, jer se otklanja izravno predstojeća neskrivljena opasnost (smrt pacijenta, ugrožavanje zdravlja i dr.), a učinjeno zlo (prekovremeni rad) je

nedvojbeno manje od onoga koje je prijetilo. Stoga, smatraju da su ispunjeni uvjeti iz čl. 19. st. 1. Prekršajnog zakona jer u konkretnom slučaju nije sporno kako je prekovremeni rad manje zlo o opasnosti za život i zdravlje ljudi u slučaju kad se ne bi osigurala 24-satna zdravstvena zaštita. Da postupanje I. okr. predstavlja uvjet za oslobođenje od optužbe temeljem čl. 182. st. 1. toč. 2. Prekršajnog zakona, odnosno da postoje okolnosti koje isključuju krivnju, potvrđuju i presude Prekršajnog suda u Zagrebu i Osijeku. Nadalje, iz odredbi čl. 59. Ustava, čl. 3. Zakona o zdravstvenoj zaštiti te ostalih pozitivnih propisa nedvojbeno proizlazi kako je svakoj osobi zajamčeno pravo na zdravstvenu zaštitu i na mogućnost ostvarenja najviše moguće razine zdravlja u skladu s potrebama stanovništva. Čl. 162. Zakona o zdravstvenoj zaštiti propisano je kako slijedi: 1) Zdravstvene ustanove koje obavljaju zdravstvenu djelatnost u mreži javne zdravstvene službe obvezne su neprekidno pružati zdravstvenu zaštitu, radom u jednoj, dvije ili više smjena, pomakom radnog vremena, pripravnosti ili dežurstvom u skladu s potrebama stanovništva i oblicima pružanja zdravstvenih usluga. 9) Zdravstveni radnici ne smiju napustiti radno mjesto dok nemaju zamjenu, iako je njihovo radno vrijeme proteklo, ako bi time bila dovedena u pitanje sigurnost pružanja zdravstvene zaštite. Uz sve navedeno, u 2016. donesen je nalog o zabrani zapošljavanja u zdravstvenim ustanovama kojim se svim zdravstvenim ustanovama nalaže da obustave sve postupke zapošljavanja radnika uključujući i natječaje koji su u tijeku, te prijem radnika na specijalističko usavršavanje. Nadalje, navode da su u niz navrata tražili od Ministarstva zdravlja suglasnost za zapošljavanje radnika. Većina zahtjeva ostala je bez odgovora, te usprkos nastojanjima da se poveća broj izvršitelja, nisu bili u mogućnosti isto realizirati. Stoga, I. okr. nije mogao nikako utjecati na organizaciju rada na način da povećanjem broja izvršitelja smanje broj prekovremenih sati. Smatraju kako se eventualnim kažnjavanjem ne bi postigla svrha kažnjavanja, jer jedini drugi način na koji se rad može organizirati značio bi prekid kontinuiteta pružanja zdravstvene zaštite, čime bi bili ugroženi ljudski životi. Posebno naglašavaju, kako je mogućnost organizacije rada kod I. okr. uz manjak djelatnika na pojedinim odjelima, dodatno otežana zbog situacija poput: povećanje broja pacijenata, bolovanje djelatnika, porodiljni dopust djelatnika, upućivanje na usavršavanje u vanjsku zdravstvenu ustanovu, nepotpisivanje suglasnosti za rad duži od 48 sati tjedno i dr. Upozoravaju i na odredbu čl. 183. Kaznenog zakona – nepružanje medicinske pomoći u hitnim stanjima za koje djelo je propisana kazna zatvora do tri godine! Dakle, ukoliko su navedeni radnici bili zaduženi raditi više od vremena propisanog Zakonom o radu, to je posljedica postupanja KBC-a Osijek sukladno naprijed navedenim odredbama, radi pružanja neodgodive i krajnje nužne zdravstvene zaštite te radi osiguranja neprekidnog pružanja te zaštite. U suprotnom, strogo pridržavanje ograničenja iz Zakona o radu uz manjak zdravstvenog osoblja doveo bi do toga da se ne bi mogla omogućiti 24-satna zdravstvena zaštita, što bi imalo posljedice za život i zdravlje građana. Opće je poznata činjenica da zdravstvenog kadra nedostaje, zbog kojih je nužna raspodjela radnog vremena, kojom će se osigurati zdravstvena zaštita s postojećim kadrom. Nadalje, svi navedeni djelatnici imaju pisane suglasnosti kojom pristaju zbog potrebe posla raditi duže od 48 sati tjedno u KBC Osijek. Osobito ističu kako nije bilo oštećenih, svi sati su radnicima uredno plaćeni te nije nastala nikakva šteta. Slijedom svega navedenog, I. okrivljena predlaže sudu da ih se oslobodi od kazne.

II. okrivljeni Vatroslav Šerić u pisanoj obrani priznaje učin prekršaja kako se to navodi u optužnom prijedlogu, te ističe da je KBC Osijek obavezan organizirati kontinuiranu hitnu laboratorijsku dijagnostiku kroz 24 sata 365 dana u godini. U hitnoj dijagnostici se mjesečno napravi oko 100.000-120.000 laboratorijskih analiza koje pokrivaju područje hitne laboratorijske dijagnostike. Standard za izradu te dijagnostike je unutar 60 minuta (očekivano vrijeme izrade te dijagnostike). Prema Odluci Ravnateljstva KBC-a Osijek u izvršenju te

odluke dnevno sudjeluje 1 specijalist medicinske biokemije i laboratorijske medicine, jedan medicinski biokemičar (specijalizant), jedan prvostupnik medicinsko laboratorijske dijagnostike i jedan zdravstveno laboratorijski tehničar. Ukupno sudjeluje od VSS-a 18 radnika, a od VŠS i SSS 27 radnika. Navodi da Zavod ima oko 90 zdravstvenih radnika od toga je 93% ženskog spola što dovodi do češćih iznenadnih bolovanja, ima značajan broj bolesnih radnika koji se ne mogu uključiti u dežurstva i veći broj radnika na duljim bolovanjima (što zbog bolesti što zbog rodiljnog i roditeljskog dopusta). Trenutno ne postoji mogućnost za zapošljavanje novih radnika osim za bolovanja duža od 6 mjeseci, tako da proširenje tima koji sudjeluje u dežurstvu nije moguće iz navedenih razloga. Desetak radnika je otišlo u mirovinu u tom periodu i za njih nisu dobili traženu zamjenu, a s posla izostaju i radnici koji sudjeluju na obveznim domaćim i inozemnim stručnim edukacijama. Osim navedenog, specijalizanti imaju obveze u obavljanju poslijediplomske nastave koja je obvezni sastavni dio specijalističkog usavršavanja koja se provodi na Farmaceutsko-biokemijskom fakultetu u Zagrebu i specijalizanti su obvezni obaviti i višemjesečni obilazak na kliničkim zavodima u kliničkim bolničkim centrima u Zagrebu. Navodi da se na KBC Osijek kao zdravstvenu ustanovu, glede organizacije rada primjenjuju odredbe Zakona o zdravstvenoj zaštiti i Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja. Sukladno čl. 162. st. 1. Zakona o zdravstvenoj zaštiti, zdravstvene ustanove u mreži javne zdravstvene službe obvezne su neprekidno pružati zdravstvenu zaštitu, radom u jednoj, dvije ili više smjena, pomakom radnog vremena, pripravnosti ili dežurstvom u skladu s potrebama stanovništva i oblicima pružanja zdravstvenih usluga. Što se tiče utvrđenog prekovremenog rada tijekom cijele 2016. ističe da zbog nedostatka kadra, odnosno liječnika i medicinskih sestara/medicinskih tehničara, nije moguće osigurati kontinuitet pružanja zdravstvene zaštite kao zakonske obveze drugačijim rasporedom rada. U tom smislu, čak i da takav rad nije dozvoljen odredbama Zakona o zdravstvenoj zaštiti i Kolektivnim ugovorom, takva organizacija rada, koja podrazumijeva ~~prekovremeni rad~~ liječnika i medicinskih sestara/medicinskih tehničara (odnosno zdravstvenih radnika općenito), predstavlja postupanje u krajnjoj nuždi, jer se otklanja izravno predstojeće neskrivljena opasnost (smrt pacijenta, ugrožavanje zdravlja i dr.), a učinjeno zlo (prekovremeni rad) je nedvojbeno manje od onoga koje je prijetilo. Stoga, smatra da su ispunjeni uvjeti iz čl. 19. st. 1. Prekršajnog zakona jer u konkretnom slučaju nije sporno kako je prekovremeni rad manje zlo od opasnosti za život i zdravlje ljudi u slučaju kad se ne bi osigurala 24-satna zdravstvena zaštita. Da postupanje I. okrivljene predstavlja uvjet za oslobođenje od optužbe temeljem čl. 182. st. 1. toč. 2. Prekršajnog zakona, odnosno da postoje okolnosti koje isključuju krivnju, potvrđuju i presude Prekršajnog suda u Zagrebu, br. Pp G-1779/16 od 24.10.2016. i Pp G-4608/16 od 27.03.2017. te presuda Prekršajnog suda u Osijeku br. Pp 9. G-912/16 od 18.12.2017. Nadalje, iz odredbi čl. 59. Ustava, čl. 3. Zakona o zdravstvenoj zaštiti te ostalih pozitivnih propisa nedvojbeno proizlazi kako je svakoj osobi zajamčeno pravo na zdravstvenu zaštitu i na mogućnost ostvarenja najviše moguće razine zdravlja u skladu s potrebama stanovništva. Člankom 162. zakona o zdravstvenoj zaštiti propisano je kako slijedi: 1) Zdravstvene ustanove koje obavljaju zdravstvenu djelatnost u mreži javne zdravstvene službe obvezne su neprekidno pružati zdravstvenu zaštitu, radom u jednoj, dvije ili više smjena, pomakom radnog vremena, pripravnosti ili dežurstvom u skladu s potrebama stanovništva i oblicima pružanja zdravstvenih usluga. 9) Zdravstveni radnici ne smiju napustiti radno mjesto dok nemaju zamjenu, iako je njihovo radno vrijeme proteklo, ako bi time bila dovedena u pitanje sigurnost pružanja zdravstvene zaštite. Uz sve gore navedeno, u 2016. donesen je nalog o zabrani zapošljavanja u zdravstvenih ustanovama kojim se svim zdravstvenim ustanovama nalaže da obustave sve postupke zapošljavanja radnika uključujući i natječaje koji su u tijeku te prijem radnika na specijalističko usavršavanje. Navodi da nije mogla nikako utjecati na organizaciju rada na način da povećanjem broja izvršitelja smanji broj prekovremenih sati.

Smatra kako se eventualnim kažnjavanjem ne bi postigla svrha kažnjavanja, jer jedini drugi način na koji se rad može organizirati značio bi prekid kontinuiteta pružanja zdravstvene zaštite, čime bi bili ugroženi ljudski životi. Posebno naglašava, kako je mogućnost organizacije rada kod II. okrivljene uz manjak djelatnika na pojedinim odjelima, dodatno otežana zbog situacije poput: povećanje broja pacijenata, bolovanje djelatnika, porodiljni dopust djelatnika, upućivanje na usavršavanje u vanjsku zdravstvenu ustanovu, nepotpisivanje suglasnosti za rad duži od 48 sati tjedno i dr. Upozorava i na odredbu čl. 183. Kaznenog zakona – Nepružanje medicinske pomoći u hitnim stanjima za koje djelo je propisana kazna zatvora do tri godine! Dakle, ukoliko su navedeni radnici bili zaduženi raditi više od vremena propisanog Zakonom o radu, to je posljedica postupanja KBC-a Osijek sukladno naprijed navedenim odredbama, radi pružanja neodgodive i krajnje nužne zdravstvene zaštite te radi osiguranja neprekidnog pružanja te zaštite. U suprotnom, strogo pridržavanje ograničenja iz Zakona o radu uz manjak zdravstvenog osoblja doveo bi do toga da se ne bi mogla omogućiti 24-satna zdravstvena zaštita, što bi imalo posljedice za život i zdravlje građana. Također navodi da je opće poznata činjenica da zdravstvenog kadra nedostaje, zbog kojih je nužna raspodjela radnog vremena, kojom će se osigurati zdravstvena zaštita s postojećim kadrom. Nadalje, svi navedeni djelatnici imaju pisane suglasnosti kojom pristaju zbog potrebe posla raditi duže od 48 sati tjedno u KBC Osijek. Osobito ističe kako nije bilo oštećenih, svi sati su radnicima uredno plaćeni te nije nastala nikakva šteta, te predlaže sudu da ga se oslobodi od kazne.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao dokaze koji priležu sudskom spisu i to Očitovanje na inspekcijski nadzor (list 1-3 spisa), Zapisnik II (list 4-16 spisa), Zapisnik (list 17-19 spisa), popis djelatnika KBC Osijek Zavoda za kliničku laboratorijsku dijagnostiku (list 20-22 spisa), Obavijest (list 23 spisa), Izvadak iz sudskog registra (list 29-34 spisa), Nalog Ministarstva zdravlja od 29. siječnja 10. svibnja 2016. (list 57 i 58 spisa) te priložene presude prvostupanijskih prekršajnih sudova broj: 18. Pp G-1779/16, 32. Pp G-4608/16 i Pp 9. G-912/16 (list 35-56 spisa).

Analizirajući izvedene dokaze svaki ponaosob i u međusobnoj svezi sud smatra da iz rezultata provedenog dokaznog postupka utvrđeno da u konkretnom slučaju na strani okrivljenika postoje okolnosti koje isključuju njihovu krivnju, tj. postojanje njihove prekršajno pravne odgovornosti te je zbog toga iste na temelju čl. 182. toč. 2. Prekršajnog zakona oslobodio od optužbe.

Naime, okrivljenici u danim obranama ne poriču da su predmetni radnici u obuhvaćenom vremenskom razdoblju ostvarili navedene prekovremene sate, odnosno ne poriču da je prekovremeni rad istih trajao duže od zakonom propisanog ograničenja ukupnog trajanja prekovremenog rada na godišnjoj razini, tj. duže od 180 sati godišnje, ali poriču krivnju za terećeni prekršaj opravdavajući se da su u inkriminirano vrijeme postupali u krajnjoj nuždi, a koja okolnost isključuje njihovu prekršajno pravnu odgovornost.

U odnosu na isključenje krivnje tj. postojanje krajnje nužde, pozivaju se na odredbe Zakona o zdravstvenoj zaštiti i Kolektivni ugovor za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja, ističući da su sukladno čl. 162. st. 1. Zakona o zdravstvenoj zaštiti zdravstvene ustanove u mreži javne zdravstvene službe, obvezne neprekidno pružati zdravstvenu zaštitu radom u jednoj, dvije ili više smjena, pomakom radnog vremena, pripravnosću ili dežurstvom u skladu s potrebama stanovništva i oblicima pružanja zdravstvenih usluga.

Osim pozivanja na zakonske propise okrivljenici u obrani ističu i da je u 2016. donesen nalog zabrane zapošljavanja u zdravstvenim ustanovama, kojim se svim zdravstvenim ustanovama nalaže da obustave sve postupke zapošljavanja radnika uključujući i natječaje koji su u tijeku te prijem radnika na specijalističko usavršavanje, pa zbog postojanja navedene zabrane nikako nisu mogli utjecati da smanje broj prekovremenih sati imenovanih radnika, jer se drugačije nije mogao organizirati rad u pružanju zdravstvene zaštite, osim na način da imaju prekid kontinuiteta pružanja zdravstvene zaštite čime bi bili ugroženi ljudski životi.

Nadalje, okrivljenici u pisanim obranama navode i da svi djelatnici imaju pisane suglasnosti kojom pristaju zbog potrebe posla raditi duže od 48 sati tjedno u KBC Osijek.

Pisane obrane okrivljenika u cijelosti su u suglasnosti s priloženom i pročitanim materijalnom dokumentacijom koja se nalazi u spisu, odnosno zapisnicima o obavljenom inspekcijskom nadzoru i nalogom Ministarstva zdravlja od 29. siječnja 2016.

Naime, iz dostavljenog naloga Ministarstva zdravlja razvidno je da je zdravstvenim ustanovama naložena obustava zapošljavanja radnika (zdravstvenih i nezdravstvenih) uključujući i natječaje koji su u tijeku te prijem radnika na specijalističko usavršavanje.

Stoga, imajući u vidu dane obrane okrivljenika, koje su u cijelosti u suglasnosti s naprijed navedenom dokumentacijom, sud je u cijelosti prihvatio iste, smatrajući ih uvjerljivim i logičnim, i u skladu sa relevantnim zakonskim propisima, odnosno u skladu s odredbama Zakona o zdravstvenoj zaštiti.

Naime, s obzirom na jasnu dikciju odredbe čl. 162. st. 1. Zakona o zdravstvenoj zaštiti koja propisuje obvezu neprekidnog pružanja zdravstvene zaštite svim zdravstvenim ustanovama, tj. u kontinuitetu od 24 sata, a uvažavajući pri tome posebno činjenicu da okrivljenici zbog postojanja zabrane zapošljavanja donesene od strane Ministarstva zdravlja, nisu imali mogućnost zapošljavanja novih radnika, pa zbog toga nisu niti bili u mogućnosti organizirati rad predmetnih radnika na način da poštuju propisanu zakonsku odredbu iz čl. 65. st. 4. Zakona o radu kojom je propisano da prekovremeni rad radnika ne može biti duži od 180 sati godišnje, time po ocjeni ovog suda, navedeni razlozi predstavljaju razloge koji isključuju prekršajnu odgovornost predmetnih radnika, a zbog postojanja krajnje nužde.

Člankom 19. st. 1. Prekršajnog zakona propisano je da nema prekršaja kada je počinitelj ostvario njegova propisana obilježja radi toga da od sebe ili drugoga otkloni istodobnu ili izravnu predstojeću neskrivljenu opasnost koja se na drugi način nije mogla otkloniti, a pri tome učinjeno zlo je manje od onog koje je prijetilo.

Navedeni propust okrivljenika zbog kojeg se terete podnesenim optužnim prijedlogom, tj. činjenicama da je prekovremeni rad predmetnih radnika trajao duže od zakonom dopuštenog na razini godine, odnosno duže od 180 sati godišnje, pored činjenice da su okrivljenici prema naprijed citiranoj zakonskoj odredbi bili dužni neprekidno pružati zdravstvenu zaštitu, tj. od 00,00 do 24,00 sata i pored činjenice da je postojala zabrana primitka novih djelatnika u zdravstvenim ustanovama, po ocjeni ovog suda ukazuju na opravdan zaključak da je u konkretnoj situaciji isključena prekršajna odgovornost okrivljenika zbog postojanja razloga krajnje nužde, slijedom čega je sud okrivljenike na temelju čl. 182. toč. 2. Prekršajnog zakona oslobodio od optužbe.

Kako su okrivljenici oslobođeni od optužbe iz tog razloga na temelju čl. 140. st. 2 Prekršajnog zakona troškovi vođenja prekršajnog postupka padaju na teret proračunskih sredstava suda.

U Osijeku 25. listopada 2018.

ZAPISNIČAR
Marija Bokun

SUDAC
Dragica Mitrović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU :

Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe u roku od 8 (osam) dana, računajući od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi ovom sudu u dva istovjetna primjerka, a o njoj odlučuje Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske

DOSTAVITI:

1. I. i II. okrivljeniku,
2. Ovlaštenom tužitelju,
3. Arhivi